

ИВАН ДАВИДКОВ
ТЪМНА ФИГУРА ДО СТЕНАТА

chitanka.info

Откакто се разболя, той три пъти седмично, след обяд, отиваше в болницата. Завръщаше се привечер. През пролетта, лятото и ранната есен по това време слънцето все още не се канеше да залязва и паркът, озарен от лъчите му, беше изпълнен с врява на деца. Той сядаше на една пейка и се оставяше да го гали по лицето меката небесна топлина, после бавно, понеже краката нетърпимо го боляха, поемаше по стълбището към къщи.

Така беше през тия толкова обичани от него сезони. Но дойдеше ли късната есен с противните, лепкави дъждове и зимата с мъглата и поледиците, неговото завръщане беше обгърнато от такава мрачина, че фаровете, чиято светлина подскачаше над ямите по асфалта, едва успяваха да я прокъсат. Слизаше, тръгваше опипом през хълзгавата кал или през поледицата, и когато се хванеше за някой спрял до тротоара автомобил, за да не падне, виждаше една тъмна, дребна фигура до стената на неговия дом. Тя се размърдваше, съзряла го, тръгваше към него и той, по почукването на бастунчето, разбираше, че това е майка му. Смърмяше я: защо е излязла тук да мръзне, той не е дете, ще успее да се прибере у дома, а тя не отговаряше нищо, само го питаше много ли му е лошо, затъртяше едни стари негови обувки, подгазени на петите (ходилата й, изкривени от артрит, трудно се вместваха в нейните обувки) и когато лампата на стълбището светваше, той виждаше, че майка му крадешком бърше сълзите си и се мъчи да му се усмихне.

Така през студените есенни и зимни вечери той я виждаше на едно и също място — тъмна фигура до ръба на стената, и като я гледаше с болка заради нейната безпомощност, болка, от която му се искаше да изкремчи, той си мислеше, че старата жена, която не можеше с нищо друго, освен със сълза, да облекчи страданието му, прилича на ония извайвани от тъмно дърво фигури, които древните финикийски и гръцки мореплаватели са слагали на носовете на своите кораби. Тия бдящи извания са стояли срещу вятъра, срещу тъмнината, срещу всепогълщащия ехтеж на бездната и са търсили онай искрица в далечината — звезда или фар — която хората, дори най-обезверените, наричат надежда...

9 декември 1989

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.